

(13)

V rámci jedné z tajných služeb se druhého dne časně ráno ustavila Legitimistická legie, která si předsevzala, že všemu maďarskému obyvatelstvu odebere vzorek DNA a tyto vzorky porovná s DNA panovnických rodů vyjmenovaných Dukou Grnčárem.

Založení Legitimistické legie navrhl plukovník Bača Nazacha.

S plukovníkem jsme se již setkali, stejně jako s jeho nesčetnými dcerami a rovněž těžko spočítatelnými syny na oslavě Reiných šestnáctých narozenin; byl to on, kdo si stýskal, jak stát špatně platí.

Již v osmdesátých letech 20. století prodělal výcvik u KGB v Moskvě, po roce devadesát byl povýšen z kapitána na majora a dva roky strávil ve Spojených státech. Je možné, že společně s jinými bývalými důstojníky KGB byl držen někde v zajetí, mučen a vyslýchán. Nevíme, kdo jako první popsal vynikající potápěčské schopnosti Bachy Nazachy, který ještě i v šedesáti letech vydržel pod vodou na jediný nádech tři minuty čtyřicet sedm sekund, ale každopádně se na tento údaj mnozí odvolávají. Není vyloučeno, že si tuto schopnost vypěstoval v dobách, kdy byl při výsleších týrán tope-

ním. Že by byl býval zamlada lovcem perel v Oceánii, jak se pár lidí domnívá, je mnohem méně pravděpodobné.

Po návratu z Ameriky byl všemi vládami, jak po sobě postupně následovaly, pověřen speciálními úkoly. Plukovník Nazacha už byl v důchodovém věku, avšak pro tajnou službu byly jeho zkušenosti i nadále cenné.

Hlášení Bachy Nazachy uložila Delta Ztrátová, sekretářka prezidenta Murometze, do archivu v době, kdy opravdový parlament po zavedení daně z úronu prodávával případnou deportaci Cikánů do župy Békés, která ovšem v praxi už dávno probíhala.

Bacha Nazacha v elaborátu odůvodňujícím založení Legitimistické legie vymaloval stav země temnými barvami. Začal svými osobními poměry, přičemž zdůraznil, že on se reálnému životu nevzdálil – na rozdíl od politiků, kteří nikdy nechodili do normální práce. Má sedm dcer, šest synů, třináct vnoučat a osm pravnoučat, psal plukovník Nazacha, vegetuje ze státního platu a mít vedlejší zaměstnání si při své nynější funkci nemůže dovolit. Rodina trpí nouzí, své děti ani vnoučata nemůže finančně podporovat.

Na dalších řádkách se plukovník Nazacha věnoval své vlasti. Připomněl bytovou mafii, která vyhání obyvatele z jejich nemovitostí, mafiáni se pak do nich nastěhují a zařídí se, načež navrátivší se majitele nebo policisty, které pošlou místo sebe, zastřelí; soudcům pohrozí vždy příbuzní zatčených vrahů, které si potom tito soudci netroufají odsoudit. „To znamená, že maďarské státnosti už zvoní hrana,“ zněla doslovná formulace plukovníka Nazachy. Zanesení uloupených realit do pozemkových knih vyřeší cobydup. Ke konfliktům může dojít pouze v tom případě, že se v souvislosti s tím či

oním byznysem soupeřící bytové mafie náhodou střetnou a neprozřetelně se navzájem zlikvidují.

V rámci líčení celostátního stupně choromyslnosti se zmínil jednak o Velkotatarském pokrevním svazku a o Čertových parchantech, jednak o organizaci zvané IGNÁC, kterou se níže ještě budeme zabývat i my. Podrobně poreferoval také o společnosti Netnologů, jež rozesílala dopisové bomby. Členy tohoto volného sdružení byli gymnazisté visící věčně na netu, kteří s uplatněním principu gravitační bomby vynalezli mobilní pumu. Na mobilní telefony odesílali energetické zátarasy, čímž dokázali přivodit vážná zranění očí a uší svým pedagogům, rodičům, sourozencům a jiným nepřátelům, především svým rivalům z jiných band.

Bacha Nazacha též nastínil, které koncerny, politické strany a kteří velkopřemyslníci si zorganizovali vlastní soukromé armády a jakým způsobem tyto gardy podporují tajné služby (nesoucí označení státní) a policie, respektive jak je – ve formě neoficiálního vedlejšího úvazku – i personálně posilují. Registraci těchto jednotek do rejstříku firem, připomněl plukovník Nazacha, odhlasoval parlament ještě před příchodem éry Murometze a Slnivého, a ačkoli tehdejší prezident republiky přijatý právní předpis poslal k posouzení Ústavnímu soudu, dostal jej zpátky s tím, že ve věcech spojených s registračním řízením obchodních soudů není Ústavní soud kompetentní.

Organizovanost uvedených gard, hlásí plukovník Nazacha, lze označit za typicky maďarskou. Gardisté se již brzy ráno dostavují do zaměstnání podnapilí, ulevjají se, soustavně přicházejí pozdě, mají neomluvené absence, plíží se kradmo podél zdí, které by měli přelézt, podlézají laťku při skoku vysokém, dvě třeti-

ny členů všech těchto sborů mají nadváhu a třetina je vysloveně otlá, cvičných střelb se účastní jenom pár lidí, a ani těm není radno dát do ruky ostrou municí. O minimální povinné účtě k vyšším hodnotem lépe ani nemluvit.

„Pro Maďarsko je to možná štěstí,“ podotýká k tomu plukovník Bacha Nazacha.

My k tomu dále můžeme dodat tolik, že podle statistických ukazatelů dvorních historiků zabily různé ozbrojené čety v osmi letech před usednutím Dobroty Milosrdného na trůn celkem 17 673 nevinných osob. Do tohoto počtu nejsou zahrnuty oběti z řad Cikánů a cizích státních příslušníků, jakož ani desetitisíce pohřešovaných Maďarů. S neutuchajícím optimismem i nadále doufáme, že pohřešovaní se časem najdou.

Byla Černá armáda, Zelená armáda, Šedá armáda a tak dále, na tvorbě názvosloví se podíleli významní žurnalisté. Turulští šamani – dnešní tělesná stráž Dobroty Milosrdného – vznikli jako elitní sbor ze dvou starších gard; Šedí gryfové původně dohlíželi na pořádek na trzích, zatímco Černá medvídata se rekrutovala z revizorů, kterým nabančili cestující v prostředcích veřejné hromadné dopravy. Dobrota Milosrdný gardistům i jimi kdysi trýzněným obětem udělil amnestii.

Dobrota Milosrdný se ani při nejlepší vůli nemohl cikánským obětem omluvit za hříchy někdejšího demokracického systému, neboť Cikáni dnes žijí v samostatném státě, jehož teritorium bylo neurvale vyrváno z území patřícího již od pradávna Maďarům. Tento stát Maďarsko neuznalo a nikdy neuzná.

Maďarskou státnost ovšem čile podkopávají nejen jednotky ozbrojenců, stojí v hlášení plukovníka Nazachy. Popeláři například převážejí zbraně a strojvůdci

jsou klidně schopni někde v polích zastavit vlakovou soupravu, za asistence průvodčích odmontovat koleje, přenechat je překupníkům šrotu a urychleně opustit místo činu na poblíž přistavených jízdnicích kolech.

Soukromé armády, gerilly, teroristé, gardisté, sebeobránné čety, civilní hlídky, ozbrojení předškoláci a všichni ostatní zabíjejí systematicky na základě předem vyhotovených seznamů smrti. Na takovém seznamu se člověk ocitne velice snadno, stačí, že třeba při nešikovném parkování poškrábe sousedovo auto, a přestože způsobenou škodu uzná, jeho pojišťovna ji sousedovi neuhradí. (Sepisovatelé seznamů smrti jsou dodnes neznámí, amnestie Dobroty Milosrdného se vztahuje i na ně.)

Plukovník Nazacha se dotkl i zahraničněpolitického debaklu naší vlasti.

Jako prvořadý důvod naší izolovanosti uvedl státní podporu pěstování ambrózie, která za minulých vlád fungovala jako zázračná ekonomická zbraň. Bacha Nazacha se ovšem klonil k názoru, že z jejího zákazu by v dlouhodobé perspektivě plynul větší užitek.

Ambrózie pelyňkolistá se v Maďarsku rozmohla na konci 20. století, neboť po „revoluci“ v roce 1990 netrvalo dlouho a zaplavila velkou část půdy ležící ladem. Měla za následek těžké alergické příznaky.

Nezaměstnaní mladí maďarští biologové a farmakologové modifikovali v ambrózii jeden gen, čímž vytvořili rostlinu s omamnými účinky podobnými účinkům marihuany. Modifikovaná ambrózie, stejně jako ta původní, rovněž snášela jakoukoli půdu, nebylo třeba o ni pečovat, musela se jen ve správný čas požnout, usušit, rozemlít na prášek a nakonec zabalit a prodat. Napohled se oba druhy ambrózie od sebe nelišily.

Tři z pěti promovaných nezaměstnaných se dva roky nato vyšplhali mezi stovku nejbohatších Maďarů a stali se také akcionáři SparMaBanky, i když není známo, kolik měli akcií. Byli tedy spojeni i se zavedením daně z úronu. Před Velkým obratem zmizeli a veškerý svůj majetek přesunuli do zahraničí. Amnestie se vztahuje i na ně.

Drogu vyrobenou z rozemleté ambrózie mohl člověk vdechnout, polknout nebo si ji mohl píchnout a byla příjemnější než opium a marihuana. Nezpůsobovala závislost, pouze narušovala vědomí, ale právě po tom lidé toužili. Konzumenti drogy se dvacet čtyři hodin přihloupě chichotali, láskyplně poplácávali jeden druhého po zádech, přešla je pohlavní touha i agresivita, snížil se jim krevní tlak a zpomalil tep. O konfliktech v rodině nebo veřejném životě nechtěli ani slyšet, dokonce ani na televizi se nekoukali. Výrobci velice přísně dbali na to, aby nikdo nezjistil, z čeho je nová droga zhotovena, vždyť pěstování ambrózie pelyňkolisté bylo až příliš snadné (nemusela se ani pěstovat, stačilo ji jen nechat růst), protože kdyby to vyšlo najevo, cena drogy by rapidně poklesla.

Skandál vypukl v Burgenlandu, kam východní vítr, vanoucí jen vzácně, zahnal i květ geneticky modifikované ambrózie a rakouským úředním uším se doneslo, že v obcích poblíž maďarských hranic jsou všichni ve dne v noci opilí. V Maďarsku a ostatních státech, které s Maďarskem sousedí, na tom nikdo neviděl nic zvláštního. Ovšem i těmto státům mohlo být nápadné, že v důsledku přihlouplosti doplňující onu nynější opilost se v hospodách prudce snížil počet napadení bodnou zbraní. Několik let trvalo, než Rakušané identifikovali hledanou látku. Výrobci mezitím zbohatli a dva z nich

byli dokonce zvoleni i do rakouského parlamentu, přestože německy uměli sotva pár slov.

EU vyzvala Maďarsko, aby zničilo veškerou ambrózií na svém území. Brusel si pronajal plno amerických špionážních družic a nasadil je na sledování maďarských polí s ambrózií pelyňkolistou. Pěstitelé tedy přešli na pěstování rostliny v uzavřené místnosti. Nemáme přesné údaje o tom, kolik procent národního důchodu tvořilo pěstování ambrózie, na něž se pohlíželo jako na státní monopol, ovšem profit z této činnosti si samozřejmě mafie rozdělily mezi sebou; Nazacha to odhadoval na čtyřicet až čtyřicet šest procent. Rovněž nevíme, kolik z toho připadlo Maďarům – tedy Číňanům – a kolik Cikánům – to znamená Indii.

Na prach rozemletá ambrózie se plnila do kapslí holandské výroby a prodávala se pod názvem jedné z nejoblíbenějších holandských tráv, Černý tulipán. Určitě nebylo náhodou, že tři největší skladovací a balicí střediska působila v přísně utajených objektech tajné služby. Holanďané protestovali v Bruselu bezvýsledně – EU nepodnikla nic, protože v té době již potají připravovala přechod na ZEU.

Levná maďarská droga ohrožovala existenci několika set milionů obyvatel Jižní Ameriky a Asie. Jihoamerické země produkující drogy Evropské unii tajně pohrozily, že budou bojkotovat veškeré evropské vývozní artikly, pokud si to EU s Maďary nevyřídí. Evropa požádala o pomoc USA, ale Spojené státy v obavách z růstu počtu ilegálních přistěhovalců podpořily jihoamerické požadavky. Navíc byly samy zainteresovány na mexických marihuanových plantážích.

Ještě nebezpečnější situace nastala, když Čína, která držení omamných prostředků trestala smrtí, Evropě

vzkázala, že pokud s levnou maďarskou drogou neudělá krátký proces, i Čína se zapojí do výroby a distribuce drog. Indie si zoufala, Pakistán si zoufal, Afganistán si zoufal, Jižní Amerika si zoufala, Kurdové si zoufali a jimi všemi vydíraná Evropa si také zoufala. Zdálo se, že světová ekonomika se definitivně zhroutí.

Evropa, přesněji řečeno jádro Evropy (Kerneuropa), neoficiálně vypověděla Maďarsku válku, což bylo poněkud s podivem z toho důvodu, že jak jádro Evropy, tak Maďarsko bylo členem NATO. (Výraz jádro Evropy se začal používat těsně předtím, než se EU rozpadla na dvě části, ZEU a VEU.) Maďarská politická reperezentace si z vyhlášení války nic nedělala: „Jen ať přijdou, ať nás jen klidně okupují, ono to dohromady nikomu nepřijde divné, a je vlastně lepší, že nejsme ponecháni sami sobě,“ mudroval tehdejší premiér.

Evropa zvažovala plynový útok, který by však byl osudný nejen ambrózii, pšenici, kukuřici a ovsu, nýbrž i savcům. Na tajné poradě v Berlíně byl tento plán zavržen proto, že západní politici se nechtěli zříci levného odstřelu maďarských srnců a jelenů, a plyn by byl zničil i maďarské zásoby vody, jejichž část byla už potají prodaná Němcům. Toto hlásí Bacha Nazacha ve své zprávě. Mlčí však o tom, že celou transakci dal dohromady neznámý, velice mladý náměstek vedoucího oddělení Kampata Zhurta, kterému byla později svěřena státní pokladna.

Nazacha považoval za důležité zdůraznit, že v důsledku pěstování omamné ambrózie se kolem nás utvářejí všelijaké velké i malé dohody. Prvořadým zájmem maďarského státu je dát najevo a zároveň i v praxi dokázat, že pěstování ambrózie zakázal a vzdal se státního monopolu na výrobu drog.

To se tenkrát nestalo.

Ambrózii pelyňkolistou ani v novém státním zřízení nedokážeme plně zlikvidovat, ale podíl ambrózie vhodné k výrobě drog jsme podstatně snížili a podíl rostlin působících alergii jsme usilovnou prací zdařile vyhnali opět nad devadesát šest procent. To, že ze zakázaného exportu geneticky modifikované ambrózie pochází osmapadesát procent dnešního maďarského národního důchodu, a tento export tudíž tajně podporuje maďarská vláda, je lživým výplodem emigrantského maďarského tisku. MKK všemi prostředky důsledně bojuje proti všem druhům drog.

Nejdůležitějším mezníkem politického vývoje posledních let, uvedl Nazacha na konci svého hlášení, je zasedání soukromého parlamentu, na kterém Zak Ukleny vystoupil s návrhem řešení. On pak – rozuměj Bacha Nazacha – hned druhý den založil Legitimistickou legii a kompetentním místům oznamuje, že LL (pokud ovšem kompetentní místa nerozhodnou jinak) získá a uskladní DNA všech maďarských občanů.

Je pozoruhodné, že nejdůležitější informaci ne umístil na začátek hlášení, kde by si ji možná někdo i přečetl, ba ani ji nepodtrhl červeným zvýrazňovačem. Mazaný plukovník počítal s tím, že kompetentní osoby (Slnivý a Murometz) se k podstatě hlášení neprokoušou, celá zpráva je příliš dlouhá, navíc až uvidí plukovníkovy soukromé nářky, stoprocentně ji odloží, a tak mu ani nikdo nezakáže, aby si v klidu organizoval svoji Legitimistickou legii.

Bacha Nazacha správně předvídal, že parlament obrátí svoji pozornost k DNA panovnických rodů, demokracie sama sebe zlikviduje a bude vyhlášena monarchie. „Bacha Nazacha je hrdina a v panteonu ma-

ďarského národa mu náleží čestné místo hned po boku zakladatele státu svatého Štěpána a největšího uherského krále, Marie Terezie,“ řekl Dobrota Milosrdný.

Vzhledem k tomu, že nebyl vydán pokyn opačného smyslu, čtrnáct dní po napsání výše citované zprávy byla zahájena tajná akce LL, kterou bylo nutno považovat za plně legální.

Byly odebírány nejen vzorky krve a moče, ale i vlasů a pokožky. Akce trvala šest měsíců a pochopitelně nemohla zůstat utajená. Dětem se odebíraly krevní vzorky při očkování a těžká práce nebyla ani s pacienty ležícími v nemocnicích. Důchodci mohli být předvoláni do ordinace domácího lékaře na porovnání dat a zdravotní kontrolu, za což lékaři dostali příplatek, ale velká většina obyvatel nenavštěvovala zdravotnická zařízení ani v případě skutečné nemoci, neboť se bála o místo. Agenti tajné služby, odění v policejních uniformách, kontrolovali každého, koho viděli, ať už jel v autě, v prostředku veřejné hromadné dopravy, nebo šel pěšky. Odebírali otisky prstů, pod záminkou kontroly konzumace alkoholu každého píchli jehlou vyvinutou pro diabetiky a použitou jehlu připojili k osobním materiálům. Pěšáci a lidé cestující jen hromadnou dopravou protestovali, organizace na ochranu lidských práv křičely, ale v parlamentu se o věci vůbec nemluvalo; poslanci ještě stále projednávali deportace, přičemž už se na významnějších budapeštských bitevních polích dávno bojovalo a ministr války ve všech otázkách konal bez souhlasu parlamentu, na přímý pokyn premiéra Leska Slnivého. Ale nikdo nevystoupil s proslovem, který by to pranýřoval.

Vzorky by byly mohly být použity i na průzkum zdravotního stavu obyvatelstva, ale tento Nazachův návrh

předseda vlády Slnivý, jenž akci dodatečně povolil, zavrhl.

Když bylo vzorků DNA zapotřebí, LL je dokázala okamžitě dodat. Nedávno vyšlo najevo, že část molekul získaných z nashromážděných vzorků – šlo o DNA osmi milionů lidí, protože Cikánům se nic neodebíralo, – prodala LL jednomu americkému výzkumnému ústavu, který platil deset dolarů za kus. Vzorky DNA takového objemu totiž neměly ani ústavy v USA. Pár se jich dostalo i k mormonům, kteří, počínaje dvacátými lety 21. století, si ke knize mrtvých, již si vedli, opatřovali i DNA zesnulých, aby po vzkříšení měli andělé identifikující jednotlivé osoby snazší práci.

Nevíme, kdo všechno se dělil o oněch osmdesát milionů dolarů a zdali se dostalo i na Bachu Nazachu. Jestliže svým dětem a vnoučatům nakoupil nemovitosti, dopadl bledě, protože po Velkém obratu nikomu žádná nemovitost nezůstala, pozemkové úřady byly zavřeny a listy vlastnictví slavnostně spáleny na Kossuthově náměstí. (Televizní záznam tohoto pálení je na přání diváckých mas každoročně reprízován o státním svátku 20. srpna.)

Premiér Slnivý dostal prý, stejně jako prezident Murometz, dvacet milionů dolarů, než je oba propašoval za hranice onen legendární společný kamion. O zbylých čtyřiceti milionech dolarů nemáme informace. Dobrota Milosrdný, poté co udělil amnestii i oběma výše jmenovaným, dal vyšetřování v této věci zastavit.

Není známo, kdy, jak a kam zmizel Nazacha a jeho jedenadvacet rodinných příslušníků. Dobrota Milosrdný dal plukovníka hledat, aby ho vyznamenal za jeho neobyčejně cenné služby, ale bezvýsledně. Plukovník Bacha Nazacha učinil pro maďarské království vše, co

mohl, ale ani ho nenapadlo počkat si, až se stane skutečností. Je možné, že trpěl chorobnou skromností.

Pro nás byl největším překvapením list papíru formátu A4 nalezený v archivu LL s nedatovaným dvouřádkovým návrhem psaným rukou. Nevíme sice, o čí rukopis jde, ale máme podezření, že pisatelem návrhu byl Bacha Nazacha (po plukovníkovi důsledně zametajícím všechny stopy nezbyl ani rukopisný vzorek, nejen fotografie nebo filmové záběry; jeho zevnějšek nám popsali přímí účastníci oslav Reiných šestnáctých narozenin). „Nechť je termínem volby krále 20. srpen a dějištěm volby zamrzlý Dunaj.“ Když jsme si to přečetli, začal nám běhat mráz po zádech a do očí se nám vedraly slzy. Josefa III. jsme jednohlasně povolali naším králem na umělém dunajském ledě mezi Markétiným a Řetězovým mostem, v místech, kde se kdysi klenul dřevěný most Kossuthův. V oné výjimečné, slavnostní hodině, v níž se odehrávala stěžejní událost moderních maďarských dějin, jsme netušili, kdo přišel s tím geniálním nápadem. Ani nyní sice nemůžeme s naprostou jistotou ukázat na konkrétní osobu, ale mohli jsme si aspoň udělat určitou představu o tom, z kterého okruhu institucí pocházela.